

Pandaernes istid 數

TEKST RICKA HEA
FOTO RICKA HEA, MARTIN PLOUG M.FL.

FIRE DANSKERE PAKKEDE DERES ISØKSER, OG TOG HELE VEJEN TIL KINA FOR AT DYRKE DERES PASSION FOR AT KLATRE PÅ FROSNE VANDFALD. DER BLEV EN REJSE, DER UDOVER SUBLIM KLATRING, OGSÅ BØD PÅ FANTASTISKE MENNESKER OG OVERVÆLDENDE NATUR.

Det kunne ikke være mere perfekt. Tre ugers isklatringseventyr i Kina lå og ventede på os, da vores lille firemandsteam bestående af Hans Bräuner – Osborne, Carsten P. Jensen, Martin Ploug og undertegnede få dage før nytårsaften tjekkede ind i Kastrup Lufthavn.

En lang flyvetur senere med et kort stop i Beijing blev vi mødt af vores tolk Jeffrey i byen Chengdu. Herfra gik den videre færd med 6 timers kørsel i en proppet minivan mod Shuangqiao dalen.

Det var ikke meget, vi vidste om vores kommende opholdsted andet end, at det var en dal på 36 km indeholdende ca. 120 fosse af forskellige længder og sværhedsgrader. Noget vi havde læst i en artikel fra det amerikanske klatreblad "Climbing", som var inspirationskilden til selve turen.

Det var ikke et typisk vinterlandskab, vi ankom til, men brune bjergsider badet i solskin og med høje tinder over sig. Dalen var smal og havde kun én betonvej som infrastruktur. Huse lå spredt langs vejen og diverse fritgående husdyr rumstede rundt i jorden.

Et lille familiehostel liggende i 3500 m højde skulle være vores logi de næste knap 3 uger. Værelserne var beklædt med bare træplader, der var et par senge og en enkelt kommode, en pære hang ned fra loftet og ingen varme. Vores opholdsrum var et bart lokale med et par sofaer, nogle metalborde og taburetter. Som kontrast stod et nyt kæmpe fjernsyn pyntet som et andet alter i enden af rummet.

Værtsfamilien sørgede godt for os. "Mama" lavede mad, imens hendes mand "Boss" og deres teenagedatter hjalp til med servering og afrydning. Til spisetid blev en spand med varme kul båret ind i vores opholdsrum og stillet under bordet. Dette var det eneste tidspunkt på hele turen, hvor vi for en stund kunne lægge fiberjakken og tage huen af uden at fryse.

Der blev serveret rigtig mange forskellige ting, faktisk ofte så mange at tallerknerne måtte stå i lag. Udstyret med hver vores sæt pinde var det så bare med at give sig i lag med lækkerierne taget direkte fra tallerknen til munden.

I familiens køkken, som også var deres opholdsrum, omkransede lave bænke brændekomfuret, hvorpå al mad blev tilberedt. Rummet var konstant fyldt med røg, og fra loftet hang soden ned i flere centimeter tykkelse. Et lille rum lå i forlængelse af køkkenet uden adskillelse af døre. Det var forråds-kammeret, hvor diverse dyrehoveder, køller og andet kod hang fra loftet. Samtidig fungerede rummet også som deres soveværelse!

På trods af osen var det hyggeligt at blive budt på en kop kaffe og forsøge at kommunikere med dem, alt imens man sugede indtrykkene til ▶▶

På vej mod toppen af et af de høje isvandfald.

瘦

人

over alle de ting, vi gerne ville nå. Den første lange rute havde vi besluttet os for at lave sammen med begge reblag, da fossen umiddelbart var ret bred. Vi startede tidligt om morgenen med nybagt brød, rissuppe og kaffe. Ud i bilen og skrumpede op af betonvejen. En times gang senere stod vi for foden af fossen.

Der var fint plads i starten til at klatre ved siden af hinanden, og vi parallelklatrede et langt stykke. Carsten og jeg førte i hvert vores reblag, og stemningen var høj. Carsten var et stykke foran mig, men pludselig blev han trukket bagud og rev mig med. Min fod blev fanget bag fra af min abalancowpind, og min kropsholdning gjorde det svært at stoppe. Carsten gled ned forbi mig, og jeg prøvede at bremse med isøksen, hvilket først lykkedes efter at have slået den bag en sten. Hans,

» sig. Det var trylleri, hvad "Mama" kunne præstere af kulinariske oplevelser fra disse omgivelser, endda uden nogen af de klassiske hygiejniske sygdomsproblemer.

De første to klatredage brugte vi på nogle fine fosse på et par reblængder en halv times gang fra vores logi. De lokale børn fulgte med os op og kiggede med store øjne på vores foretagende. Nytårsaften blev fejret med god mad serveret af "Mama" i huset, rødvin og risvin.

For et par dage havde vi selskab af en kineser fra Beijing Charles, som også var i dalen for at klatre. Han havde lige soloet en af de mange 5000 m toppe, og havde en masse spændende at fortælle om dalen og Kina generelt. Han fortalte også om, hvordan klatresporten var under et kæmpe boom i Kina, og hvilke fantastiske klatremuligheder landet har.

Første hviledag benyttede vi til en ekskursion ind i dalen. Bilen var faretruende faldefærdig, og "Boss", som var chauffør, måtte give den megen kærlighed for overhovedet at få den til at køre. Det var en fantastisk dal, vi blev præsenteret for. Kæmpe

Ekspeditionens deltagere foran en stupa i Kina.

granitvægge, høje hvide tinder og fos på fos, den ene mere fantastisk end den anden. Der blev taget billeder i massevis, så vi senere kunne danne os et overblik over, hvilke vi gerne ville klatre. Vi var helt euforiske over alle de muligheder, der bare lå og ventede, og det var svært ikke at blive stresset

som var faldet, og havde trukket Carsten med, fik stoppet sig selv, og Carsten kunne få kontrol. Adrenalin pumpede, og vi stod et øjeblik med vidt opspærrede øjne og fik pusten. En stor reminder om at få sat tibloc eller ropeman på mellemsikringerne, selv når det ikke føltes særlig svært. Efterfølgende holdt vi stor afstand til hverandre!

Rutens sidste reblængde havde overhængende

collifloweris, som af den bagende sol var blevet godt dryppende. Der var kun plads til et reblag, så Hans og Carsten gik i gang. Det kom til at tage lang tid, og Martin og jeg begav os nedefter. Vi erfarede senere fra de andre, at colliflowerisen alligevel nok var blevet for varm, og dermed ikke var så attraktiv

at den var et forsøg værd, så også de vendte om. Efter dagens adrenalinoplevelse blev vi enige om fremover at klatre på hver vores fos. Dermed kunne vi undgå at skulle vente i smalle passager eller udsætte hinanden for unødige farer.

I løbet af de næste mange dage fik vi klatret en masse forskellige ruter. Op kl. 6 om morgenen, klatre til det blev mørkt, hvorpå vi blev afhentet af "Boss" på et aftalt tidspunkt.

Hver dag var et eventyr for sig. Nede fra vejen var det ofte kun muligt at se starten på ruten samt enkelte dele af fossens videre forløb. Vi var aldrig helt sikre på, hvad der kom videre oppe, hvor langt vi ville kunne fortsætte, eller hvor svært det ville være.

Der var is til alle behov. En rute kunne indeholde alle elementer både parallelklatring, vedvarende WI3 – WI5 og enkelte WI6, smukke søjler i forskellige tykkelser og ofte i fulde reblængder. Nogle så skrøbelige i toppen, at vi måtte synke en ekstra gang, når vi toppede ud på dem.

Nogle gange delte fossen sig, og vi måtte finde ud af, om vi ville til højre eller venstre. Sjældent nåede vi til en decideret slutning på isen, men måtte pga. tiden vende om, ofte i over 4000 m højde, for at kunne nå ned inden det blev helt mørkt.

Nogle dage svævede kæmpe ørne langt oppe over tinderne, andre dage svævede de tæt på, så det føltes som om, der var flyvende døre i luften over os.

Hver aften stod "Boss" og Jeffrey på aftalte steder på vejen for at hente os.

Køreturene var en oplevelse i sig selv. Der var altid høj fart på rundt i svingende, tæt på kanterne og ikke altid kunne bilen levere lys, hvilket ikke var en hindring for kørsel i tussmørke!

Efter en af vores lange klatredage blev vi som sædvanlig afhentet af "Boss" og Jeffrey. Vi glædede os til at komme hjem, få en gang mad og den sædvanlige etagevask, som var vores eneste bademulighed.

Men vi skulle ikke hjem. Vi var nemlig blevet inviteret til et lokalt bryllup, og der var ikke tale om at få skiftet tøj eller komme af med de store støvler. Vi ankomb til et stort hus beliggende midt i dalen og blev fort ind igennem køkkenet, hvor der stod en masse kvinder, vores "Mama" inklusiv, og kokkererede over brændekomfurer. På den anden side af huset var der tændt et stort bål, hvor lam på spyd blev grillet over ilden.

Opslåede presenninger dannede rammen for bryllupsmiddagen, hvor gæsterne var placeret på lave bænke rundt om små metalborde. Der var fyldt med gæster, nogle i smukke dragter og med flotte smykker eller store pelshatte, andre i deres almindelige tøj, ofte den blå kinesiske

arbejdsuniform. Alle var smilende og nysgerrige, og vi gloede nok lige så åbenlyst på dem som de på os. Teltet kunne ikke rumme de ca. 200 gæster på en gang, så der blev spist i toholdsskift. Tallerkner med forskellige retter blev stablet i lag, og der var de mest eksotiske ting lige fra hønsfødder med klo til stegte komaver. Når man ikke lige kunne spise op, smed man bare resterne ned på jorden.

Masser af god mad, rissnaps og en hilsen på brudeparret senere skulle der danses inde i huset. Folk dansede i kæder, hvor takten blev slået med tamburin af den forreste og melodien sunget med messende toner. Nogle gange var sangen fælles, andre gange på skift mellem kvinder og mænd. Selve trinene var komplicerede, og når vi lige folte, at vi kunne den ene dans, blev der skiftet til en ny. Der var en fantastisk stemning, og det var en af turens virkelig store oplevelser.

Ved midnatstid begav folk sig hjemad, de fleste gående tilbage ned i dalen. Mætte af aftenens begivenheder kunne vi endelig komme af med de store støvler og kravle i seng.

Næste morgen blev vi vækket tidligt, for brylluppet var tilsyneladende ikke færdigt. Frokosten blev en gentagelse af aftenen. Der opstod

mange sjove situationer efterhånden som den varme rissnaps gled ned, og vi gensidigt forsøgte at kommunikere med hinanden.

Sent om eftermiddagen begav folk sig snakkende og grinende ned i dalen i den aftagende sol.

Vi var dybt imponerede over den store gæstfrihed og havde virkelig oplevet et bryllup med manér!

På vores ene hviledag besluttede Martin og jeg alligevel at klatre lidt. Vi havde fundet to smukke søjler, som stod ved siden af hinanden. Den ene var for tynd til, at vi turde klatre den, men den anden så god ud. Jeg førte første reblængde op til søjlens begyndelse og byggede en stand i læ for vandet, der klaskede ned. Martin kom op og førte selve søjlen. Jeg fik alle indgange i tøjet spændt og glædede mig over opfindelsen af gore-tex. Ruten så rigtig fed ud, lodret men med gode formationer til fødderne. Spændt gik jeg i gang, imens vandet stod ned i hovedet på mig. Økserne bed godt, selv om isen var tynd, og skrueerne absolut ikke lignede nogen man gerne ville falde i. Selve klatringen gav en perfekt fornemmelse af flow. Vel oppe var smilene ikke til at tørre af, og vi var helt høje af oplevelsen. Et par hurtige abseil senere var vi nede, og vi kunne nu holde hviledag med god samvittighed.

De sidste dage i dalen var vi ved at være godt brugte og fyldt op med oplevelser. Vi udvekslede diverse små gaver og tog hjertelig afsked med vores værtsfamilie, der aftenen inden afrejse havde holdt en stor fest for os. De havde dannet udgangspunkt for vores eventyr og havde oveni sørget for, at det ikke alene var isklatring, men i lige så høj grad kulturelle oplevelser, vi tog med os hjem. ■

Find mere information om turen på www.climb.dk.
Desuden afholder gruppen foredrag om turen d. 2. november i Dansk Bjergklubs lokaler på Løvstræde i KBH. Nærmere info på www.danskbjergklub.dk.

